

Oma en opa Roeper

Mijn naam is Sarah Koopman en ik ben een kleindochter van Fer en Janna Roeper. Ze woonden aanvankelijk op een boerderij in polder het Noorden. Mijn oma zegt altijd dat ze een bestseller had kunnen schrijven over haar leven op de boerderij. Zo vertelde ze eens dat ze om de een of andere reden (spek)vet buiten had staan in een kommetje. Op een dag was daar een kuikentje ingevallen. Opa deed hem in zijn overal tegen zijn borst aan zodat hij weer warm zou worden.

Later verhuisden ze naar de Kogerstraat in Den Burg, waar ze koster werden van de Doopsgezinde Gemeente. Het leuke daaraan was altijd dat wanneer opa en oma gingen oefenen voor de 'Dansgroep Oude Dansen', mijn broer Toon en ik in de kerk mochten spelen. Zo deden we opa en oma na en dansten we ook in de kerk. Daarnaast speelden we graag in de diakenbankjes van de raadsleden en in de preekstoel.

Mijn broer en ik gingen in de vakanties vaak bij ze logeren. Dan deden ze altijd leuke dingen met ons. Op een keer fietsten we met opa en oma door het bos, vlakbij de Rozendijk. Opa was weer eens gek aan het doen en slingerde met zijn fiets over de weg. Hij ging op zijn ene trapper staan en deed zijn andere been in de lucht. Mijn oma riep dan altijd: 'Fer Roeper, doe nou eens gewoon. We hebben de kinderen van Liesbeth bij ons.' Het kon Toon en mij niet gek genoeg. Even verderop kreeg opa een vogelstrontje op zijn neus, dat precies op dat moment naar beneden viel. We kwamen niet meer bij.

Ook speelden we vaak bij ze met de stoommachine. Ouderwets speelgoed waar door middel van vuur stoom werd geregenereerd en waarbij watjes en spirtus bij nodig waren. Opa had bij deze handeling het keukenpapier in de fik gestoken en ook bijna oma haar tafelkleed. Enorme lol hebben we daarom gehad. Jaren later hadden we het er nog over.

Op een dag, buiten het kampeerseizoen, waren wij met opa en oma op de Noodcamping aan de Westeweg. Bij het wegrijden reed opa meerdere rondjes achter elkaar over het veld. Geweldig vonden wij dat. Lekker racen met de auto. En toen vloog de deur open. Ik zie het nog voor me. Oma was dol. Maar het liep allemaal goed af.

Mijn moeder was bijna altijd thuis als we uit school kwamen. Heel af en toe een keertje niet. Ik kwam een keer ziek thuis, ontdekte dat mijn moeder er niet was en kroop toen maar bij oma in bed. Waar oma me dan volledig verzorgde.

Oma kent me nu al bijna 27 jaar en zorgt nog altijd met volle overgave voor ons. Opa is al jaren geleden overleden. Samen met oma halen we vaak herinneringen op. Zelf woon ik al jaren niet meer op Texel en oma vindt Groningen een eind weg. Voor mij is dat ook wel zo. Ik zeg wel eens dat dat mijn 'emigreren' binnen Nederland was. Met andere woorden, in de toekomst zou ik best weer wat dichterbij Texel willen wonen.

Maar wat me dan zo trots maakt als kleindochter, is dat ik toen ik 21 was en een jaar in Haarlem ging wonen, oma en mama een nachtje te logeren kreeg. Ik denk dat oma toen ongeveer 77 jaar was. Welke oma doet dat nou voor haar kleinkind? In een studentenkamer logeren... Geweldig vond ik het. Oma vond Haarlem al een hele wereldreis.

's Avonds gingen we in een goed restaurant uit eten. Het was heerlijk. Maar ook nu kwamen we weer met een verhaal thuis. Oma kreeg rode wijn op haar mooie witte blouse. 'Dat heb ik weer,' zei ze.

Oma ging met haar tas voor haar blouse – om de vlek te verbergen - weer mee naar mijn kamer. De volgende ochtend zei ze: 'Ik had schoon goed aan toen ik hier naartoe ging, voor een nachie kan dat best. Nou, ik ga gewoon in mijn nachtpon in de auto zitten, geen mens die me ziet.' Geweldig!

Over uit eten gaan gesproken, mijn oma houdt er wel van. Zo nu en dan gaat ze met haar beste vriendin een avondje uit eten. Zo waren ze een keer uit eten, waarbij ze verschillende voorgerechten kregen. Er zaten diverse amuses van het huis bij. Na de amuses kwam het voorgerecht, gekozen door henzelf. Na deze gang werd gevraagd of ze het hoofdgerecht al wilden ontvangen. 'Het hoofdgerecht?' zei mijn oma. 'We zijn eigenlijk al voldaan.' Het hoofdgerecht was hoen en oma zegt altijd: 'we raakten met de hoen in een zakkie naar huis...'

Nog altijd wanneer we naar Texel komen, maakt oma voor ieder zijn lievelingskostje. Dat deed ze vroeger met logeerpartijen al en nu nog steeds. Voor mij maakt ze dan gehaktbal, voor Toon altijd 'draadjesvlees' en voor mijn vriend Jeroen altijd een vegetarische schijf van het gewenste merk. Daarbij zul je nooit tekort komen. Bij het weggaan krijg je nog koeken, thee of andere lekkernijen mee en als er nog restjes eten over zijn die de moeite waard zijn, kun je die ook altijd nog meekrijgen. Ontzettend verwend worden wij. Heerlijk vind ik dat en ik heb met haar, als enige kleindochter, altijd een bijzondere band gehad . Ik kan nog vele herinneringen opschrijven, maar hier laat ik het bij. We boffen maar met zo'n oma. We zijn dol op haar.

*Sarah Koopman
Groningen*